

Verslag nummer: 6

Gezien de vele gebeurtenissen (je maakt nog eens wat mee in één maand) en de instelling dat we hier toch ook voor een stukje ontspanning zitten, stop ik met het rigide van dag tot dag oplepelen van het gebeurde. Hier en daar zullen nog wel wat data's genoemd worden, zeker de speciale dagen, alleen al om te laten zien hoeveel "feestjes" ze hier hebben.

Okay, de unit-buren zijn dus eerder teruggekomen. Die avond houden ze zich redelijk rustig. De dag daarop zijn ze bezig met dingen losboren en inpakken. De sfeer is hoe dan ook goed verziekt en we vermijden iedere vorm van contact. Alle goede voornemens zijn de 2e avond vertrokken, vanaf 24.00u gaat de t.v. weer op standje kabaal. Er vanuit gaande dat het hun zwanenzang is laten we het maar voor wat het is. Wel blij dat het gordijn voor het zijraam hangt, mochten ze nu een lamel openbreken buiten (de horizontale lamellen zitten hier aan de buitenkant van de ramen) dan kunnen ze toch niet direct naar binnengluren gezien het gordijn. Eerlijk is eerlijk, het is een beetje bedotterij want ze hebben hier eerder een raam open dan een gordijn..... Alle waardevolle spullen staan nu 's nachts boven maar we doen wat we kunnen aan ontmoediging.

Leuk nieuws, de drie pakketten uit NL zijn gearriveerd en met behulp van het woordenboek komen we er achter dat er verder geen belasting of iets dergelijks betaald hoeft te worden. De volgende morgen ga ik met de auto en de drie briefjes naar het postkantoor (pakjes per gewone post worden nooit aan huis afgeleverd, ook weer een stukje veiligheid). Gelukkig heb ik niemand voor me en in geen tijd staan de drie dozen achter in de auto. Weer terug is het wel een tikkie raar om de spullen uit te pakken. Ondanks de hectiek nog redelijk slimme dingen ingepakt in maart: o.a. dekbedhoes, badhanddoeken, veel T-shirts en korte broeken, zwembkleding, gympen, en ook nog voor iedere een lekkere dikke pocket om te lezen (wist ik niet meer!). Verder een goede verzameling aan zakjes met allerlei sausen (weet Joop alles van!) en bouillon-blokjes voor het maken van soep. Ik moet wel eens op m'n hoofd krabben als ik hoor dat Nederlanders met vakantie zakken aardappelen en dozen koffie meenemen, maar ik heb mij hier nu ook een beetje schuldig aan gemaakt. Maar, willen we onze lieve burens nu een keertje tracteren op bloemkool met een "papje" dan kan dat!

Op de afgesproken dag zien we 's middags met grote opluchting de unit-buren met de taxi vertrekken. We verwachten niet dat ze uit Eilat verdwijnen maar het idee dat we tenminste even normaal kunnen slapen wordt steeds aantrekkelijker. Voor de zekerheid zetten we de auto nog voor een nacht een paar straten verderop. Het is rot dat Roded & Pazit ook dit klusje weer voor Dror hebben moeten oplossen (zij hebben het geld teruggegeven aan de unit-buren), aan de andere kant zijn ze zelf ook maar wat blij dat ze nu weg zijn. In ieder geval even geen gekrijs en ruzie, geen herrie, geen gezeur. Nu hebben we overigens de buitendeur tussen de unit en onze tuin al gebarricadeerd met hangslot en grote stenen, mocht er snel een nieuwe huurder komen dan is de boodschap duidelijk.

Het valt Dror niet aan z'n verstand te peuteren dat met de door hem gevraagde huur het absoluut geen stijl is om de unit sowieso te verhuren zonder gescheiden electriciteit- en watermeter. Nog afgezien van het bordkarton als tussenmuur; zelfs een stofpluisje met geluidsangst kan zich in de unit niet verplaatsen. Het doet ons besluiten naar iets anders uit te gaan kijken, jammer dan. Monique raad ons een adres aan en zo ontmoeten we Zmira van een makelaarskantoor. Ze hoort ons verhaal aan en je ziet haar denken: "Ach gut, weer goedgebouwde Europeanen die door een "vriend" zijn geholpen!". Zij weet van een cottage in

een mooie buurt en als we er gaan kijken is het liefde op het eerste gezicht. Het is veel groter met een mooie kelder (prachtig voor de duikspullen), en een balcon aan de slaapkamer. De tuin voor en achter staat vol exotische planten en bomen. Nu vind ik ze zelf verschrikkelijk lelijk, maar er staat naast het huis een Christus Doorn waar mijn oma een moord voor gepleegd (excusez le mot) zou hebben, zo groot en zoveel bloemetjes! Maar er staan ook prachtige dingen. Tijdens de 2e afspraak met de man des huizes, blijkt de huurprijs ineens verhoogd en de maandelijkse gemeentebelasting is ook al niet mis. We laten hem z'n verhaal afmaken; er zijn ineens ook vrienden die interesse getoond hebben en zij hebben nog twee dagen bedenktijd te goed. We spreken af dit dan gewoon af te wachten, we horen wel van hem. Zodra we buiten staan zeggen we echter gelijktijdig: "Ja, bekijk het even!" Op de dag dat het ultimatum voor zijn vrienden afloopt hangt 'ie aan de telefoon; zij hebben nee gezegd dus we kunnen doorgaan met onderhandelen. Nu heeft hij de pech dat dit net de ochtend na de 2e inbraak (zie verslag 7) is, dus op een niet al te aardige manier laat ik hem met veel plezier weten dat ik hem veel succes wens met het zoeken naar nieuwe gegadigden.

Hoe dan ook, het weekend zijn we gezien de verbrandheid niet naar het strand gegaan, maar hebben we dubbel genoten van onze tuin (zie foto's). De Jerusalem Post van vrijdag (net als de zaterdagkrant in NL) met alle bijlage's zitten spellen en kaarten geschreven.

Ik probeer 's nachts te slapen maar de gespannenheid blijft. Rationeel slaat dit nergens op, de spullen staan echt veilig achter een Fort Knox slot, er zitten schroeven in de sponningen dus zachtjes binnen sluipen kan niet, maar gevoelsmatig voelt het helemaal prut. Het feit dat de lamellen en de sloten op de ramen zelf van "waaibomen" kwaliteit zijn helpt ook niet mee....

Op 26 april is het in Israel herdenkingsdag (niet te verwarren met Jom Ha'Shoa op de 18e), op deze dag worden alle gevallen tijdens de oprichting van de Staat en tot op heden herdacht. Ook nu weer een minuut het luchtalarm, en dan niet zo'n zielig piezemetertje van een luchtalarm waarvoor je het raam moet openzetten om het te kunnen horen! Van Roded horen we waar we heen kunnen voor een plechtigheid, zij gaan zelf naar de begraafplaats waar een oudere broer van Pazit begraven is, hij is lang geleden tijdens een actie gesneuveld. Wij gaan 's avonds naar een plein tegenover een groot scholencomplex in het centrum. Er zijn al veel mensen, van heel jong tot niet meer zo piep. Na de sirene volgt een toespraak en hierna tonen ze op een groot scherm de foto's van de gevallen uit Eilat. Gelijktijdig noemt een jongen de namen en het legeronderdeel van deze personen. Sta op een gegeven moment met de tranen in m'n ogen, kan er niets aan doen.... Dan volgen gedichten, liedjes en een voorgelezen afscheidsbrief van een moeder. Bijna alles voorgedragen door jonge mensen. De toekomst.

Als we thuiskomen hangen onze vlaggetjes voor Jom Ha'atzmaut (onafhankelijkheids dag, 27 april) op de schutting en de grote vlag aan het bovenraam al klaar. Vandaag en vanavond herdenken, morgen feest voor het 56 jarig bestaan van de Staat Israel. Roded heeft een knettergrote vlag in de tuin gehesen.

Zeer opletende lezers zullen bij het nazien in hun agenda of op hun kalender zien dat de data's niet kloppen met het bovenstaande. Na het drukken van agenda's en kalenders heeft de regering besloten de twee dagen een dag op te schuiven om zo gelovige Joden de kans te geven te herdenken zonder de Shabbat te schenden.